Р Е Ш Е Н И Е
№ 42363

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 70 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8529** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. М. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, чрез адв. В. О., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GPAM-1431660/28.06.2026 г., издадена от М. Г. Г., на длъжност инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР /ОПП-СДВР/, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се оспорва заповедта като незаконосъобразна поради противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Жалбоподателят твърди, че към момента на извършване на проверката не е имал каквато и да е информация и представа, че автомобилът, управляван от него, е със служебно прекратена регистрация, което е от изключителна важност за доказване на умисъла на деянието. Излага твърдения, че липсва уведомление от Гаранционния фонд или ОПП за прекратяване на регистрацията на автомобила поради изтекъл срок на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Сочи, че застраховката е подновена още на същия ден, а именно 28.06.2026 г., и регистрацията на автомобила е възстановена в момента, в който застраховката е отразена в информационната система на Гаранционния фонд. Моли оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, неправилна и несъответстваща на принципите на административното право. Претендира разноски по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. О., който

поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата.
Ответникът – М. Г. Г., на длъжност инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата чрез представено писмено становище, в което излага доводи за законосъобразност на оспорваната ЗППАМ. Моли да бъде отхвърлена жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
На 28.06.2026 г. срещу В. М. С., ЕГН [ЕГН], е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 848389 за това, че на 28.06.2026 г. около 15:51 ч. в [населено място], по бул. А. М., с посока на движение от ул. Ф. А. към ул. А. А., управлява личния си лек автомобил Ф. П. с рег. номер С.. При извършена проверка на кръстовището с бул. А. С. и чрез справка в РСОД и ОДЧ е установено, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация от 23.06.2026 г. поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
На същата дата въз основа на съставения АУАН с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GPAM 1431660 от М. Г. Г., на длъжност инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.1, б. „з“ „гг“ – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от жалбоподателя и от ответника, включително такива относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя, поради което е процесуално допустима.
По същество същата е основателна по следните съображения:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспорваната ЗППАМ е издадена от компетентен орган – полицейски орган (инспектор) при ОПП – СДВР, съгласно издадена Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, съгласно която полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ са компетентни да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана писмена заповед.
От формална страна заповедта е издадена в изискуемата по закон писмена форма, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването ѝ.
Настоящият състав намира, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт

обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.
Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е императивна и предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба 500 лева на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че жалбоподателят на 28.06.2026 г. около 15:51 ч. в [населено място], по бул. А. М., с посока на движение от ул. Ф. А. към ул. А. А., управлява личния си лек автомобил Ф. П. с рег. номер С., като при извършена проверка е установено, че управляваното МПС е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, с което е нарушена разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП.
Безспорно е в конкретния случай, че нарушението е установено на 28.06.2026 г., съгласно представения по делото АУАН от 28.06.2026 г. Видно от приложените по делото доказателства, безспорно се установява, че на същата дата – 28.06.2026 г. (датата на издаване на АУАН и на оспорената заповед) е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] съгласно представената с административната преписка застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 18:05 ч. на 28.06.2026 г. до 23:59 ч. на 27.06.2027 г.
По делото не са представени доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, както и за начина, по който това обстоятелство е стигнало до знанието му. Съгласно задължителната съдебна практика по Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с

ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г., не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че в случаите когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел „Пътна полиция“ или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че дори да се приеме, че уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС, на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила.

При безспорно установения факт, че на 28.06.2026 г., незабавно след узнаване за дерегистрацията на автомобила, е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , съгласно представената с административната преписка застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 18:05 ч. на 28.06.2026 г. до 23:59 ч. на 27.06.2027 г., както и уведомление от Гаранционния фонд, се налага извод, че са предприети необходимите действия по изпълнение на задължението на собственика, установено с разпоредбата на чл. 483 ал.1 т.1 КЗ. Последната предвижда, че договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава превозно средство, което е регистрирано на територията на Република Б..

С това действие следва да се приемат за изпълнени целите на наложената принудителна административна мярка, изрично посочени в чл. 22 ЗАНН, а именно - предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. Постигнат е целеният правен резултат, като е изпълнено установеното със закон задължение за превозното средство да има сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ и е преустановено административното нарушение, довело до служебна дерегистрация на процесното МПС и съответно до наложената принудителна административна мярка.

В този смисъл съдът намира, че оспорената ЗППАМ не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на определен правен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от

ЗДвП, е осигуряване на безопасността на движението по пътищата. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането но СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.
С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
По разноските:
С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 5.11 евро за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, съгласно приложения договор за правна помощ и съдействие от 13.10.2026 г., сключен между жалбоподателя и адв. О..
На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, минималното адвокатско възнаграждение за административни дела е в размер на 1000 лева, което настоящият състав намира за прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания и обема на предоставената правна услуга.
Съгласно приетото с решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело № C-438/22, член 101, параграф 1 ДФЕС, във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува, в смисъл че, ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.
Във връзка с горното националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г. предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националния съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това налице ли е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че всяко позоваване на автоматизъм, изключващ свободата на договаряне при определяне размерите на възнаграждението, разкрива антиконкурентна същност. Следователно тази наредба не може и не следва да бъде обвързващ съда норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.
Предвид изложеното съдът намира, че следва да присъди в полза на адв. О. сумата в размер на 200 евро за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, т. 3 от ЗА, като справедливо и съответстващо на конкретното дело от фактическа и правна страна. Адвокатът не е представил доказателства, че е регистриран по ЗДДС, поради което е неоснователна претенцията му за ДДС.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. М. С., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1431660/28.06.2026 г., издадена от М. Г. Г., на длъжност инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата, е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. С., ЕГН [ЕГН] сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет цента) за платена държавна такса.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. В. О., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, сумата от 200,00 (двеста) евро като адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: